

DIVADELNÍ Piknik

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

20. KVĚTNA 2012
číslo 8

CO ŘÍKÁTE TOMU, ŽE SE VE VOLYNI KONÁ **DIVADELNÍ PIKNIK?**

Jak se místní lidé dívají na Piknik? Ptali jsme se ve volyňských ulicích

Nejsem odsud, ale ze Strakonice, a ani vlastně nevím, že se tu něco takového koná.

Dagmar, 28 let

Moc se mi to líbí. Byla jsem na dvou představeních a líbila se mi. Jsem ráda, že se zde přehlídka koná.

Edita, 26 let

Jsem sice z Volyně, ale už dlouhou dobu pracuji v Praze. Takže jsem ani nevěděla, že Divadelní Piknik je. Ale určitě je dobré, že je.

Marie, 27 let

Je to dobré. Viděla jsem prakticky všechna odpolední představení. Určitě to má pro město velký smysl. Ve Volyni se hraje divadlo už strašně dlouho, má letitou tradici. Sama divadlo nehrají, ještě tak manželovi doma (smích).

Květoslava, 60 let

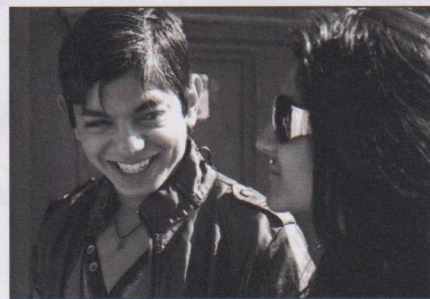
Vzhledem k tomu, že náš dědeček je divadelník, akci jednoznačně schvalujeme a jsme za to rádi. Na představení jsme nebyli. Museli bychom jediné s dětmi a na ně je to ještě příliš dlouhé.

Tereza, 23 let

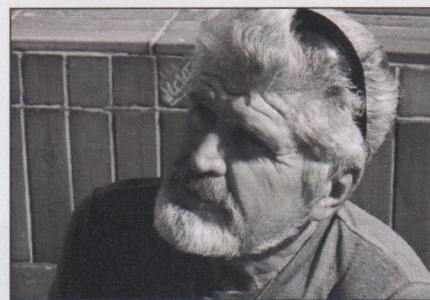
Divila jsem se tomu, že se u nás něco takového koná. Pro mě je to překvapení. Byla jsem na zahájení, protože moje dcera tam zpívala. Opravdu mě zaujalo, že herci byli opravdu úžasní. Mrzí mě, že mám málo času a nedostanu se na víc představení. Určitě je dobře, že přehlídka ve Volyni je. Lidí, kteří přijeli na přehlídku, jsou úplně úžasní, milí a příjemní. Tady v cukrárně jsme velmi spokojeni.

Dagmar, 40 let

Je to dobré. Alespoň je tu něco nového. Na představení jsme ještě nebyli a nevíme, jestli půjdeme.

Neznámá dvojice

Na tak malé městečko je úspěch, že má možnost národní přehlídku pořádat. Alespoň se ještě někde bude vědět, že existuje Volyně. Na žádném představení jsem ještě nebyl, ale možná se ještě vypravím.

Milan, 76 let

Vím o tom a je to dobré a fajn, zatím jsem však žádné představení neviděla. Alespoň se tu něco děje. U nás zrovna moc akcí není.

Jitka, 33 let

anketa pokračuje na straně 8

Divadlo Point Prostějov / režie: Vojtěch Pospíšil

Robert Thomas: Druhý výstřel

KONEC SE MUSÍ UDĚLAT NAVÁŽNO

Rozhovor s Alešem Procházkou, představitelem Oliviera Lenoira v inscenaci Druhý výstřel

Máš rád detektivky? Které jsou tvé oblíbené?

Mám rád detektivky moc a mám rád Sherlocka Holmese, což je trošku jiná kategorie, než ta francouzská, kterou Vojta (režisér) přinesl. Francouzské jsou takové živější...

Neměla jsem si povídat s režisérem? Myslíš si, že vrah je vždycky zahradník?

Klidně se ho na něco taky zeptej. Přáli bychom si, aby byl vrah zahradník, ale desatero pátera Noxe to vylučuje a diváci si všimli, že u nás je zahradník spíš oběť. Pokud vezmeme v potaz, že šlo skutečně o zahradníka.

Viděla jsem Druhý výstřel podruhé, nebyl včera na Nové moc „navážno“?

Myslím si, že ne. Naopak, od začátku bylo představení víc uvolněné. Důležité je počkat si na reakce diváků, když se začnou hihňat, tak se snažíme vše zlehčit, ale konec se musí udělat navážno, to jinak nejde. Tedy, pokud nám vystřelí pistole. Ve čtvrtek nám nevystřelila ani jednou... Pak už to nefunguje a je z toho sranda, kabaret.

Na postupové krajské přehlídce ve Slavičíně jsem viděla jinou herečku?

Holky i Patrikové se alternují.

Dnes to zrovna vyšlo na Verču, tak přijela. Jinak my dva s Kubou jsme v tom pořád.

A kdo dělal vaši barevnou scénu?

Magda Jansová, která s námi dělá úplně od začátku, ještě dřív než vznikl Point, jde o prostějovskou výtvarnici. Hraje se nám v tom dobře, jak je to barevné a fungují asi i barvy kostýmů, jen se to blbě převází.

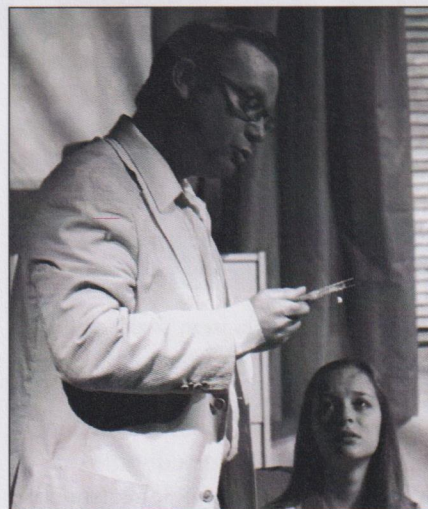
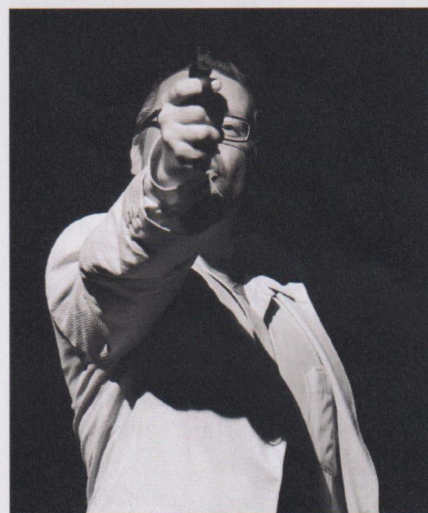
Nemá letos divadlo Point nějak moc inscenací?

Tahle sezóna je dost bohatá, kromě Druhého výstřelu, který režíroval Vojta Pospíšil, máme Nahého Wolkera o životě našeho prostějovského rodáka. Hraje se druhou sezónu, dostali jsme se s tím letos na Wolkrák. Pak máme Velkého šéfa v režii Martiny Smékalové (soubor Problém divadla Point), inscenaci se středoškoláky (15-16 let), pro změnu allenovskou detektivku, a poslední kousek je Umění milovat podle Ovidia - režíroval jsem to sám - a navíc jednou do měsíce děláme kabarety.

A stíháš ještě nějaké zaměstnání?

Stíhám, jsem knihovník.

-leh-

VYŠETŘOVÁNÍ

Dramaturgická úprava divadelního textu Roberta Thomase Druhý výstřel značně ovlivnila tématickou strukturu hry a hlavně motivační linii jednání jednotlivých postav. Z původní hry vzniklo zvláštní schéma: jak jeden detektiv svou profesionální zaníceností a zručností vyšetřil rafinovaný trestný čin. Jednak se před vlastním vyšetřováním oženil s budoucím zločincem a obětoval svou mentální vyrovnanost za negativní emoci – žárlivost. Oproti původnímu textu se tak detektiv Olivier Lenoir stal vlastně supermanem, který všechno ví, aniž byl k tomu jakýkoliv scénický důvod. Olivierova žena Zuzana chce společně se svým milencem Patrikem vydíráním získat Olivierovy peníze. Před svým manželem předstírá, že není spoluvyděračem, ale nevinnou obětí vydírání svého bývalého milence. Manžel Olivier přestírá žárlivost, protože tímto způsobem lze získat potřebný náskok před Zuzanou. Trestný čin, který Olivier tajně vyšetřuje, se nám nevyjevuje na základě dokonalé rafinovanosti obou zločinců, ale pouze naivními hereckými prostředky.

Inscenaci Druhý výstřel divadla Point otevírá scénické uchopení takto zvoleného schématu hrou, respektive vztahem mezi hledištěm

a jevištěm, jenž má charakter možné hry. Detektiv Olivier Lenoir přichází na jeviště s krabicí, v které je rádio (dar pro ženu). Dále telefonicky sdělí svému kolegovi, že se nemůže pracovně vrátit z dovolené do Paříže. Tato informace patří divákovi na rozdíl od protichůdné informace, že musí do Paříže odjet, kterou sdělí po chvíli své ženě Zuzaně. Hlediště se stane důvěryhodným prostorem, jeviště prostorem záměrného předstírání s úmyslem vytvořit obraz střetu různých způsobů rafinovanosti, a to jak samotného detektiva, tak i zločinců (Zuzany a jejího milence Patrika). Bohužel další rozvíjení detektivovy rafinovanosti je sdělováno pouze slovně a jeho případné scénické jednání vede příliš přímočaře k vyšetření případu.

Druhý výstřel lze chápat i tak, že není slepým nábojem – jak to odpovídá rafinovanosti detektiva ve hře, ale právě nábojem ostrým, který však, aniž si to inscenátoři uvědomili, použili proti sobě. Nešetrné zacházení se škrty, míra (ne)věrohodnosti na hranici únosnosti a značná míra pouhé ilustrace děje nepřináší tak potřebné rozehrávání situací (zábavnosti) nad lidskou konstrukcí a její rafinovaností.

Radvan Pácl

aneb stručné názory diváků

Barevná kombinace scény – papoušek z jihoamerických pralesů. Překvapivý příjemný typ poskoka – slídiče. Krásná dívka modelkovského ražení – beze stopy po jevištní řeči – škoda – vyslovovat písmena je základ. Další věc je myslet jako figura – lidé, kteří chodí a říkají text – vnitřně s textem nepropojení – škoda. Ano, vůně voní – je to vcelku známý fakt. Poslední monolog mi nabídl otázku, zda šlo o nepovedenou parodii, nebo zda se jen nějak vymkl ten konec a záměrem bylo hrát to vážně.

Eva Spoustová

Když jsem šel z kina, odposlechl jsem na ulici zajímavý názor: „Chtělo to ještě jeden výstřel“. Kdo by střílel a kdo by padl mrtev jsem se nedozvěděl. Já osobně bych nechal naživu Eduarda, i když vrahem má být vždycky zahradník.

Jan Milota

Standardní divadlo, oddychovka, bez větší hlubší myšlenky. Oproti ostatním souborům nevýrazné herecké výkony, „pouze detektivní očko najaté na sledování Zuzany“ bylo podáno zřetelněji lépe než ostatní postavy – alespoň pro mě.

Miloslava Houzímová

Vdát se ještě jednou, vzala bych si Eduarda. Postaral by se o mě skvěle a jistotou je, že by vůbec nežárlil, protože bych pro něj na věky zůstala jehňátko. Vdát se potřetí, asi bych si vzala zahradníka, i když kdo ví, jestli Patrik umí ve skutečnosti zkrášlit zahrádku? Rozhodně bych si ale nevzala takového magora, který dá odposlech do rádia. To je nápad, chtít se dozvídat dobrovolně pravdy o své ženě! Za žádné prachy.

paní Huláková

Divadlo v Lidovém domě Vsetín / režie: Marcel Sladkowski

F.G. Lorca: Dům Bernardy Albové

NECHTĚL JSEM SE PŘIZPŮSOBIT RYCHLOSTI DNEŠNÍHO SVĚTA

Rozhovor s režisérem a autorem scény Marcelem Sladkovským

Jaké pro vás bylo zkoušení s tolika ženami a žádným mužem?

Ze začátku jsem se toho trochu bál, protože předtím jsme dělali věci spíš s mužským obsazením. Měl jsem obavy, ale během zkoušení se ukázalo, že byly zbytečné, protože herečky jsou (ve srovnání s našimi herci) disciplinovanější a rychleji se učí text, v přípravách na zkoušku jsou poctivější. Vše šlo moc pěkně.

Proč jste zvolili Dům Bernardy Alby?

Titul jsme zvolili z vícero důvodů. První byl, že před tím jsme hráli Gogolovy Hráče, takže jsme chtěli pro změnu využít ženskou část souboru, to byl takový pragmatický důvod. Další je ten, že se zaměřujeme na tvorbu, která se zabývá venkovskými náměty. Dávali jsme například Osiřelý západ a v mapování venkovské tematiky v Evropě chceme pokračovat. Tohle byl kus, který se nám hodil do koncepce.

Myslíte, že jde o hru, která je dnes diváků vyhledávána?

Myslím, že jde o klasickou

tragedii dvacátého století, která má co říct. Je to drama, které je napsáno lyricky. To je možná věc, která se na divadlech moc neobjevuje. Takže si najde svého diváka. Je pravda, že přijetí je vždycky nejisté. Není to divadlo pro každého, svým tempem je záměrně pomalé. My si žijeme rychlý život, pak je otázka, na kolik je tohle divák ochotný přijmout.

Nechtěl jste se přizpůsobit rychlosti dnešního světa?

Ne, to jsem nechtěl.

Vy jste i autorem scény, také jste přišel na šicí stroje. Ten nápad přišel během zkoušení?

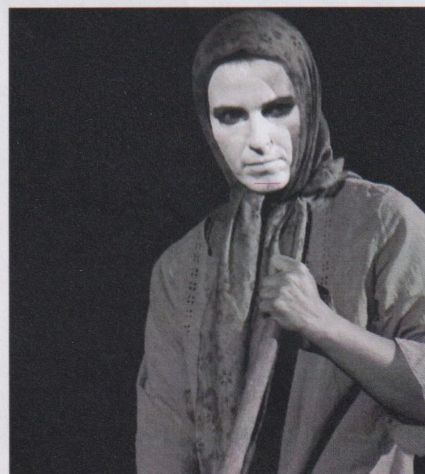
Stroje jsem měl vymyšlené dopředu. Chtěl jsem scénu nějak ozvláštnit, aby ale zároveň byla do jisté míry statická a přitom v ní byl zakomponován zvuk šicích strojů.

Proč jste použil Slavíky z Madridu?

Chtěli jsme nějakou španělskou hudbu. Toto je sice francouzská píseň, ale evokovala nám Španělsko.

-leh-

DOMOVNÍ ŘÁD BERNARDY ALBOVÉ

Federico García Lorca patří se svojí dramatickou a básnickou tvorbou k předním světovým autorům. V rodném Španělsku se hned po své smrti ve 30. letech 20. století stal národním pokladem, nikoliv pouze ikonickým, ale stále živým a nadčasovým, nabízejícím a podněcujícím nejen divadelní inscenátory ke stále novým a často svébytným uchopením jeho nestárnoucích textů (např. španělský režisér Carlos Saura v 80. letech zfilmoval Lorcovu Krvavou svatbu jako generální zkoušku baletního představení nebo v českém divadelním prostředí před několika lety silně zarezonovala pohybová inscenace celosvětově uznávané divadelní skupiny Farma v jeskyni s názvem Sonety temné lásky, která byla inspirována Lorcovou poezií i osobním životem).

Po Lorcově dramatickém textu (Dům Bernardy Albové) sáhlo i Divadlo v Lidovém domě ze Vsetína. K tragickému podobenství o spoutané vášni, která vede k agresí, přistoupili inscenátoři s veškerou pokorou k autorovi. Výsledná inscenační podoba je ovlivněna určitou divadelní poučeností, a zároveň je vybavena i pochopením pro sílu Lorcovy divadelnosti, která tkví v neustálé zadupávání „vášnivosti“, jež se chce dostat na povrch.

Inscenace zvolila rozmáchlý jevištní tvar, snažící se vytvářet působivé divadelně-výtvarné obrazy, které se odehrávají v symbolickém prostoru. Scénografie (díky užití bílého horizontu a bočních bílých sufit) sice působí určitým sterilním dojmem, odkazujícím k nějaké čistotě a nezvratitelnosti, ale na druhou stranu nepůsobí uzavřeně a nepropustně. Nevytváří se tak uzavřený prostor, ze kterého by jediná postava, toužící po svobodě, nemohla uniknout.

Úvod inscenace nabízí zajímavé inscenační řešení. Začíná se zde pracovat s chórem žen a jeho „sborovostí“ (včetně živého sborového zpěvu). Působivý nástup všech žen dramatu doslovně vytlačuje ze scény postavu služky, která je v průběhu jednání inscenátory označena jako smrt (díky výraznému bílému líčení). Bohužel se toto objektové uchopení jedinácti herců nestává inscenačním principem v rámci

celku, ale jednou z několika rozdílných složek jevištně-inscenačních prostředků. Tato práce s chórem (zejména užitá v přestavbách) v rámci inscenace působí nejorganičtěji. Jako určité eklektické nahodilosti pak mohou působit další inscenační prostředky – např. velmi realistická práce se šicími stroji v kontrastu s náznakovou symbolickou rovinou inscenování večere pomocí pouhých talířů. V rámci jednotlivých scén tyto užití prostředky působí funkčně, ale na druhé straně nejednotně v celkovém inscenačním uchopení.

Nekonceptní je i práce s hereckou složkou. Dílčí úspěchy se dostávají sice v již výše zmíněné práci s chórem žen, ale problém nastává v konkrétním hereckém uchopení jednotlivých jedinácti postav. Užití herecké prostředky se nacházejí někde na půli cesty mezi stylizovaným a psychologickým pojetím, což sice může být záměrem k samotnému inscenování tématu, ale i v tomto je nutné důsledně budovat nějaký řád. Nabízí se větší míra herecké „strnulosti“, která se v souznění s tématem u každé z ústředních postav vždy na chvíli promění v nával realisticky působící agrese. Nejedná se však o mrtvé (herecké) duše probouzející se k životu, ale o duše spoutané řádem toužící po svobodném rozletu. V inscenaci se tohoto docílí pouhými vnějšími hereckými znaky (viz. mávání pažemi jako ptačími křídly). V hereckém uchopení hlavní postavy Bernardy nedochází k uvěřitelnosti. Divák nemá šanci vnímat Bernardu jako někoho, kdo nastavuje řád, a zároveň je jeho ortodoxním zastáncem a vášnivým ochráncem. Oporu tohoto bigotního řádu paní domu nelze nalézt ani v hereckém jednání ostatních postav. Sdělení tématu skrz herce se pak často ochuzuje pouze na jednotlivé odehrané repliky a nikoliv na jejich fyzikálnost.

Díky chybějícímu pevnému vnitřnímu řádu inscenace, který by následně pomohl určit míru použitých divadelních symbolů, dochází bohužel k oslabení zážitku z této sympatické a poučené interpretace nadčasového díla světové dramatiky.

Petr Hašek

Ještě nikdy židle Na Nové tak nevrzaly.

Jan Milota

Mé divácké dno. Nepropojenost hereček s postavami, beze stopy po hře s partnerem, bez naslouchání a dialogů – text se jen říká (navíc s podivnými informacemi) – škoda ho, ta slova jsou KRÁSA a téma je pro ženy tak zajímavé! Lidi pro lásku vyjí jak psi! – vnitřně nezaujaté, podivně odříkávané texty – i jako scénické čtení, nebo jen rozhlasová hra – takto by mě zarmoutila. Sedmero krkavců – škoda.

Eva Spoustová

Celé představení bylo velmi pěkné dějem (tématem), slabší provedením, určité pasáže by měly být odehrány s větší razancí. Výtku mám na špatnou výslovnost hereček. Tišší pasáže jsem téměř neslyšela, protože si je herečky říkaly pouze pro sebe (max. třetí řadě). Jediná „Bernarda“ byla slyšet dobře. Všimla jsem si, že diváci poměrně dost „hlučeli“, byli nepozorní, neustále se vrtěli a rušili mě. Velmi chválím zpěv – oslovil nejen mne.

Miloslava Houzímová

Vím to už minimálně 14 dní, že prostě bez muže (bez mužů) to opravdu není možné. V tomto případě bych si troufla říct, že to platí i pro jeviště. Kdyby tam tak přišel alespoň na chvíli Pepé Romano... Na nic jiného jsem asi nemyslela. A ještě také na ženy, které to nemají jednoduché, když se nemůžou opřít o nic víc, než o šicí stroj nebo talíř.

paní Huláková

DS Ty-já-tr/NAČERNO Praha / režie: Luděk Horký

Daniel Hrbek, Jiří Janků podle Alexandra Dumase: Tři mušketýři

CHCEME DĚLAT **DIVADLO** JAKO ZÁJMOVOU UMĚLECKOU ČINNOST

Rozhovor s režisérem Tři mušketýrů Luděkem Horkým

Odkud vlastně pochází text představení, které jste dneska hráli?

Text napsali Jiří Janků a Dan Hrbek ještě jako čerství absolventi DAMU pro svoje sdružení CD 94. Hráli dlouho v divadle V Celetné. Spolupracoval s nimi poměrně výrazný muzikant Tomáš Kořen, který vytvořil a naaranžoval i písničky v představení. Písničky byly vlastně tím prvním impulsem, který mě donutil zamyslet se nad tím, jestli bychom neměli tuto hru inscenovat. Dalším kladem je obsazení rolí. Hledal jsem představení, kde by bylo možné uplatnit velké množství vyrovnaných hereckých příležitostí, které by bylo postavené na týmovém herectví a kde by nevadilo, že jsou všichni stejně staří. Po letech už vím, co se pro nás hodí a co ne.

Jak dlouho jste zkoušeli?

Necelý rok. Zkoušíme jednou týdně tři a půl hodiny a občas máme víkendová soustředění. Obvykle nám větší „celosouborovka“ trvá necelý rok a tohle byla náročnější věc. Bylo zapotřebí vyladit hudební stránku představení, pohybovou

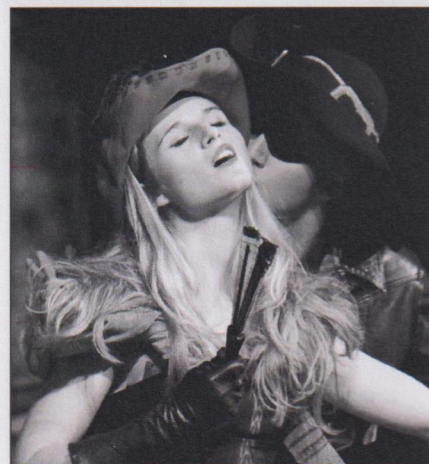
složku a podobně. Záměrně neříkám choreografii, protože se jedná spíše o svěbytnou divadelní stylizaci. Pojem choreografie by mohl opravdového choreografa položit do kolen. Za muziku musím poděkovat Kryštofovi Mende a Matějovi Trojanovi, kteří si s hudební stránkou věci dali také velkou práci. Úplně nenáročná nebyla ani výprava, kterou dělal Jakub Baran. Jsem s ní ale velmi spokojený. Dělalí jsme ji dlouho a ještě ji opravovali a upravovali po premiéře.

Ví se o vás, že s vámi spolupracují profesionální umělci. Je těžké je získat?

Některé soubory dělají to, že si vytipovávají a oslovují profesionály podle projektu. My to neděláme. Jsme součástí velkého dětského souboru, který má dohromady přes 260 členů. Určité procento lidí se postupně zprofesionalizuje a pak s námi spolupracuje i nadále. Neznamená to však, že bychom se chtěli profesionalizovat. Chceme dělat divadlo jako zájmovou uměleckou činnost a chceme, aby jej mohli dělat lidi, kteří si vybrali i jinou profesi. Profesionální

party se různě rozpadají a to jsem nikdy nechtěl, aby se u nás dělo. Řada lidí se pochopitelně zprofesionalizovala sólo a pracuje s námi souběžně dál, protože jsme spolu rádi. Samozřejmě jsou s námi méně a podle svých časových možností. Na Mušketýrech se však takových lidí příliš mnoho nepodílí. I když dneska zaskakoval Jirka Pancner za nejmenší roličku, která ve hře je, a Tomáš Kyselka coby D'Artagnan letos maturuje na konzervatoři. A Martin Písařík mi pomáhal s choreografiemi a my s Denisou Novou vedeme soubor jako lektori.

-saj-

JEN SE TAK TROCHU POBAVIT...

Zábava je řehole, která vyžaduje nápaditost, trpělivost a práci. A pobavit diváka není snadné, ačkoli někdy stačí jen trocha preciznosti, vtipu a cviku. Inscenace Tří mušketýrů pražského DS Ty-já-tr/NAČERNO bavit chce. Možná chce dokonce bavit nejen své publikum, ale také potěšit ty, kteří se na jejím vzniku podílejí a kteří ji hrají.

Podstatou jevištního vyprávění o třech (až čtyřech) gaskoňských Francouzích s kordy je hra – nebo možná spíše „hraní si“ – s románem Alexandra Dumase, přičemž návodné je v tomto směru již samotné výtvarné řešení hracího prostoru, jenž je v zadní části uzavřen proscenem, na němž jsou v „nadživotní“ velikosti ztvárněny knihy. Přesto si neodpustím poznámku, že to je právě princip pohrávání si s Dumasovým románem a jeho romantickým, dobrodružným příběhem, který se v inscenaci poněkud vytrácí.

Přitom se divák může poměrně spokojeně bavit – situační komikou, slovním vtipem, lehkými písničkami. Místy je to humor až trochu pokleslý, hudební složka může připomínat nenáročnou, populární (ano, popovou) produkci a trocha vulgarity také spolehlivě zabere a vyvolá mezi diváky salvu smíchu.

Herecký ansámbl je k tomuto typu zábavní produkce velmi dobře disponován. Herci a herečky dokáží solidně odzpívat své party, s jistou mírou nadsázky a suverenity zatančí nepřiliš komplikované choreografie, v komických výstupech si zvládnou poradit s načasováním vtipu a zároveň neztrácejí zcela ze zřetele své herecké partnery. A ačkoli provedení není vždy zcela dokonalé, drží si slušný standard, který je nezbytnou podmínkou toho, že hlediště neztratí zájem o jevištní dění.

Inscenaci Tří mušketýrů však paradoxně nejvíce chybí to, co bychom

u odlehčeného hudebně-dramatického žánru – tedy u nezávazné hudební komedie s písničkami – možná ani příliš hledat nemuseli: téma anebo spíše jistá forma sevřenosti. Před divákem se totiž odvíjí sled více či méně povedených výstupů navlečených na niti poměrně banálního, v každém případě však nepřiliš komplikovaného příběhu o seznámení a cestě za náhrdelníkem a zase zpátky. Jevištnímu dění ale chybí důvod, proč k němu vlastně dochází. Jde přece o hru s notoricky známým románem, můžete namítnout! To je však spíše skryté přání než zřetelná záminka, s níž bych se při svém diváckém zážitku mohl (alespoň já osobně) těšit.

Tito Tří mušketýři jsou řemeslně dovedně odvedeným vehiklem, který slouží svému účelu. Má hezký design a snadno se ovládá, což není rozhodně k zahození. Leč dílenské opracování by mohlo být kvalitnější, výkonnější motor by se také hodil a nadstandardní výbavu by (divadelní) fajnšmekr rozhodně docenil. Zkrátka a dobře – testovací jízda byla fajn, ale že bych si tento model pořídil na stálo...?

Petr Christov

aneb stručné názory diváků

Brilantní! Skvělý D'Artagnan. Poutavý a dojemný Richelieu. Písňe, doprovod, scéna, kostýmy... úúúúúúú! Velká paráda!

Eva Spoustová

A na konec to nejlepší!!! Tedy – jestli je to k ostatním spravedlivé.

Jan Milota

Notoricky známé téma představené z jiného pohledu, přesto mě hra kladně oslovila svým vtipem. Velmi mě bavilo mluvené slovo prokládané zpívanými texty, vše bylo nabitě energií a vše mělo spád. Soubor složený pouze z mladých lidí mě pobavil, dobře jsem se odreagovala a vůbec mi v jejich podání nevadilo zlehčení literárního díla.

Miloslava Houzimová

Neměl by mít každý správný chlápek od D'A svou Constance? V případě, že ji nemá, není to neskutečná ztráta? Rozhodně, když vlastní někdo původně dvě poloviny a dokáže se jedné vzdát pro druhou, tak to je jako v manželství, když se člověk vypořádává s kompromisy... myslím. To je chvályhodné.

paní Huláková

KDO SE O NÁS STARAL

S některými z nich jste se setkali a o jiných jste aspoň něco zaslechli. Tváře a jména mnoha dalších vám ale za ty dva prodloužené víkendy ve Volyni zůstaly utajeny. A to není spravedlivé, voláme společně s králem Ludvíkem z inscenace *Tři mušketyři*. Tady je aspoň orientační přehled volyňských, bez kterých by podle našeho názoru první ročník Divadelního Pikniku Volyně nikdy nemohl proběhnout. Za všechny účastníky jim (s vaším dovolením) DĚKUJEME!

Marie Lahodná, bez které by se přehlídka utopila v papírech

Jiří Houzím, bez kterého by nebyly buchy ani ohňostroji

Michal (na fotce) a Pavel Wostří, bez kterých by soubory nebyly vidět ani slyšet

Antonín Mack, bez jehož finančního hrdinství by přehlídka vůbec nebyla

René Vápeník (alias pan Bezoušek), bez kterého by o přehlídce nikdo nevěděl

Paní vrchní Zdeňka, bez které bychom trpěli žízní a hladem

Velké díky patří také mnoha dalším volyňským i nevolyňským, kteří se nám do zpravodaje nevešli!

pokračování ze strany 1

Jsem strašně ráda, a i kdybych jednou z Volyně odešla, na Piknik se sem budu vracet. Líbí se mi to a říkám si, co vlastně budeme dělat příští víkend.

Jitka, 57 let

Je to hezké a pro Volyňáky je to takové osvěžení. Mají se kam jít podívat. Bohužel nestíháme žádné představení, protože jsme celý den ve stánku s občerstvením.

Jana, 40 let

Je to strašně fajn. Myslím si, že to posune Volyni zase o kousek dál. Večer se jdu podívat.

Katka, 22 let

v ulicích Volyně se ptali -saj- a -leh-

Zpravodaj XXI. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2012. Redakce: Lenka Huláková, Petra Jirásková, Jan Švácha, David Slížek. Vydává Městské muzeum a kulturní centrum ve Volyni. Náklad 150 výtisků.

Zpravodaj je tištěn na barevném multifunkčním zařízení KONICA MINOLTA bizhub C220 firmy ZM Servis České Budějovice.